

mlako krvi. Mogočna stena bizantinskih vojakov je pokala, se preklala, pa se zopet strnila in grozno sekala z meči krog in krog. Vedno večji hudournik je treskal vanjo — stena se je začela umikati — naenkrat se nagne — Sloveni pritisnejo in navalé nanjo — stena pade. Toda v istem hipu so se otvorila vrata na zapadni strani taborja, skozi nje je vdrla bizantinska konjica, ki jo je ščitila doslej živa stena. Zarezala se je v tolpo nagih Slovencev, meči so se pomakali v živote, na levo in desno so padala trupla — konjica si je presekale pot in odvihrala proti jugu — v nočno tmino.

Samo stokanje, vzdih — hropenje in grgranje se je še razlegalo v taboru. Sloveni so pa še zdržema drli čez okope in v

divji goni pehali drug drugega v jarke. Kdor še ni zasegel boja, je hrepenel po krvi — bil po mrtvih truplih in divjal v besni omotici.

Trobili so rogovi. klicali starešine, gnali ljudi in jih tolkli — Vse je pobesnelo, vse zdijalo in bati se je bilo, da se pokoljejo med seboj.

Svarun je velel zažgati plamenice. Tudi luna se je počasi splazila na nebo. Na okopih je mrgolelo golih ljudi z dvignjenimi sulicami, z meči nad glavo, s kiji in sekirami v rokah. Sredi tabora je pa ležala strašna žetev Morane, vzdihujoča in hropeča, polita s krvjo in posuta z zlomljenimi sulicami in skrhanimi meči. In na dnu teh žrtev je ležal junak, nada slovenske vojske — pokrit s trupli — lztok.

(DALJE.)

ZVONIMIR:

ZA CILJI.

Zvezda vodnica trepeče, miglja
vrh sanjajočih poljan:
dajte mi vranca sedlanega,
da ga zajezdimo čez plan!

Dajte mi, bratje, viхро na pot,
dajte mi bakljo v roke,
žalost izžênite v daljno stran,
moč mi vsadite v srce!

Hejsa, kot strele udar
naj zavihram prek poljan —
zvezda vodnica migljala bo,
v dalji se bliskal bo dan!

